

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. A. prawa do emerytury wcześniejszej, albowiem ubezpieczony nie udokumentował zdaniem organu rentowego 15 lat wykonywania pracy w szczególnych warunkach oraz sumarycznie nie posiada 25 letniego stażu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł pełnomocnik A. A. wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury i wskazując, że pracował ponad 15 lat w szczególnych warunkach oraz pracował w gospodarstwie rolnym.

Pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 kwietnia 2017 roku wnioskodawca A. A. urodzony (...) złożył wniosek o emeryturę wcześniejszą (wniosek k.1 akt rentowych).

Zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawcy prawa do emerytury z powodu braku wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach oraz braku ogólnego stażu pracy. Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy okres 4 lat, 10 miesięcy i 28 dni okresów pracy w szczególnych warunkach, oraz 23 lata 3 miesiące i 7 dni ogólnego stażu pracy tj. okresów składkowych, nieskładkowych i uzupełniających (decyzja k.15 akt emerytalnych).

Po złożeniu odwołania od tej decyzji organ w dniu 11 lipca 2017 roku wydał nową decyzję ponownie odmawiającą prawa do emerytury gdzie uwzględniono okres pracy w gospodarstwie rolnym i ogólny staż pracy wnioskodawcy niesporny na dzień 1 stycznia 1999r. wynosi aktualnie 25 lat 10 miesięcy i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych (niesporne-decyzja k. 19 akt emerytalnych).

Na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy okresu pracy w Zakładzie Usług (...) w K. w okresie od 17 stycznia 1983r. do 30 września 1993 roku gdzie wnioskodawca pracował jako kierowca z uwagi rozbieżności pomiędzy dwoma świadectwami wykonywania pracy w szczególnych warunkach, zwykłym świadectwem pracy.

W okresie od 17 stycznia 1983r. do 30 września 1993 roku wnioskodawca zatrudniony był w Zakładzie Usług (...) w K. jako kierowca (umowa o pracę k.3 części B akt osobowych wnioskodawcy k.69 akt sprawy).

W ramach tego zatrudnienia wnioskodawca pracował jako kierowca samochodu N. przystosowanego do przewozu zwłok. W tym okresie przewóz zwłok nie odbywał się codziennie były okresy, że zajmował się transportem surowych trumien, przewozem materiałów budowlanych, jeździł śmieciarką czy zamiatarką jak była taka potrzeba, czasami woził księgową. W czasie pracy jako kierowca auto-karawanu, sprzątał i dezynfekował samochód, oraz prawie codziennie wybijał surowe trumny i je lakierował. Były dni, że wybijał do trzech trumien i dostawał za to dodatek do pensji za dodatkową pracę, nie dostawał w tym czasie dodatku za szkodliwe warunki. Gdy wnioskodawca jeździł po zwłoki to najczęściej w jedną stronę jechał z pusta trumną i przywoził zwłoki. Wybicie i przygotowanie jednej trumny zajmowało około 40 minut (zeznania świadków H. P. k.82- minuta 22, 31 sek., J. D. k.82 – 40 minuta 51 sek. protokołu elektronicznego, A. J. k.122 11 minuta 41 sek. protokołu elektronicznego, zeznania wnioskodawcy k.123, 25 minuta protokołu elektronicznego, wniosek o podwyższenie stawki za wybicie trumny k.28 części B akt osobowych wnioskodawcy, angaże część B akt osobowych,).

Uprawnienia do prowadzenia pojazdów o ciężarze całkowitym przekraczającym 3,5 tony wnioskodawca posiada od 15 sierpnia 1978r. (prawo jazdy okazane na rozprawie k.82).

Zakład Usług (...) spółka z o.o. będąca następcą prawnym Zakładu Usług (...) w K. wystawiła wnioskodawcy trzy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Dwa z daty 7 listopada 2016r. i jedno z 2 lutego 2017r. W jednym ze świadectw z 7 listopada 2016r. (k. 13 akt dot. emerytury pomostowej) jako praca w szczególnych warunkach wskazano pracę wnioskodawcy od 1 października 1993r. jako kierowca samochodu typu śmieciarka wymienioną w wykazie A Dział VIII w transporcie i łączności poz.2. W drugim świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach z tej samej daty (k.15 akt sprawy) dodatkowo dopisano również okres od 17 stycznia 1983r. do 30 września 1993r. jako pracę w szczególnych warunkach jako kierowca autokarawanu służącego do przewożenia zwłok wymienioną w Wykazie A Dział VIII w transporcie i łączności poz. 2 – prace kierowców samochodów ciężarowych, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych)

Natomiast w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach

z dnia 2 lutego 2017 r. nazwanym korekta świadectwa pracy z 7 listopada 2016r. ponownie nie wskazano jako pracy w szczególnych warunkach okresu przed 1993 rokiem (świadectwo k.83 akt emerytalnych).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu dowody z zeznań świadków z zeznań wnioskodawcy, akta osobowe wnioskodawcy i załączone do akt i akt emerytalnych dokumenty.

Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art.184 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1118 ze zmianami) w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji przez organ rentowy - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy - w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem(ust.2).

Zgodnie z treścią art. 27 w związku z art.32 powołanej ustawy oraz w związku z treścią Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z dnia 18 lutego 1983 r.) ubezpieczeni określani w art.184 mogą przejść na emeryturę w obniżonym wieku tj.60 lat dla mężczyzn, jeżeli w dacie wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadają okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat oraz udowodnili co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Przepis ust.2 art. 32 stanowi natomiast, że dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Ust. 4 cyt. przepisu stanowi, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Owe przepisy dotychczasowe to wskazane wyżej Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu

są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. § 4 tego rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z dniem 1 stycznia 2013r. ustawa o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U. z 2012 r. poz. 637) wykreśliła z treści art.184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wymóg rozwiązania stosunku pracy przez pracownika ubiegającego się o emeryturę na podstawie tego przepisu.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca nie spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury wcześniejszej albowiem nie udowodnił, iż przez co najmniej 15 lat pracował stale w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracy w szczególnych warunkach. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że wnioskodawca pracował w okresie od 17 stycznia 1983r. do 30 września 1993r. jako kierowca autokarawanu służącego do przewożenia zwłok w Zakładzie Usług (...) w K. wymienioną w Wykazie A Dział VIII w transporcie i łączności poz. 2 – prace kierowców samochodów ciężarowych, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych) które to stanowisko analogicznie wymienione jest w Zarządzeniach resortowych różnych rodzajów..

W ocenie Sądu praca ta nie miała jednak stałego charakteru w tym znaczeniu, że nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Co najmniej 2 godziny dziennie zdaniem Sądu zajmowało wnioskodawcy wybijanie trumien, a ponadto przewoził swoim karawanem poza zwłokami inne towary a nawet księgową. Ponadto zarówno w ostatecznej wersji świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, w normalnym świadectwie pracy i dokumentach znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy okres ten nie jest traktowany i nie był jako praca w szczególnych warunkach.

Na marginesie należy jedynie wskazać, że nawet przy uwzględnieniu całości spornego okresu pracy łącznie z okresem niespornym zaliczonym przez pozwany ZUS – okres ten wyniósłby 14 lat 7 miesięcy i 11 dni a więc także nie dawałby 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. Sąd Okręgowy, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem

doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.